

Profesor Krzysztof Maurin urodził się w 1923 roku w Kaliszu. Maturę zdał w czasie okupacji na tajnych kompletach, w taki też sposób rozpoczął studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Warszawskiego, które ukończył w 1949 r. Doktoryzował się u prof. Stanisława Mazura w 1951 r. na podstawie pracy *O samosprzężonych równaniach eliptycznych drugiego rzędu i pewnych układach równań eliptycznych*. Habilitował się w 1958 r., w 1962 został mianowany profesorem nadzwyczajnym, a w 1969 r. profesorem zwyczajnym. Pierwsze prace naukowe profesora Krzysztofa Maurina dotyczyły równań eliptycznych i zagadnień brzegowych. Dostrzegł on tam zastosowanie bardzo nowych wówczas w tej dziedzinie metod przestrzeni Hilberta. Jest jednym z odkrywców konstrukcji prowadzącej do przedstawienia spektralnego operatorów za pomocą uogólnionych funkcji własnych. Pokazał także liczne jej zastosowania, w szczególności w teorii grup Liego, gdzie - jak wykazał - funkcje sferyczne pojawiają się jako uogólnione funkcje własne pewnych operatorów różniczkowych. Innym oryginalnym osiągnięciem jest uogólnienie tej teorii na szerszą klasę grup obejmującą, tzw. grupy Yamabe. Zbudował również teorie dystrybucji na takich grupach. Szereg prac poświęconych jest regularności uogólnionych funkcji własnych. Owocem wymienionych wyżej zainteresowań naukowych są dwie monografie pt. *Metody przestrzeni Hilberta i General eigenfunction expansions and unitary representations of topological groups*. Pierwsza z nich została wydana także w językach angielskim i rosyjskim. Zainteresowania naukowe profesora Maurina poszerzały się obejmując takie dziedziny jak: analiza globalna i analiza zespolona. Znalazło to wyraz m.in. w treści dwutomowej monografii pt. *Analiza matematyczna* (wydanej także po angielsku), szczególnie w jej drugim tomie. Książki te fascynowały czytelnika swoją treścią i formą, inspirując go do samodzielnych przemyśleń. W 1997 r. wyszła bardzo obszerna monografia jego pióra pt. *The Riemann's Legacy* poświęcona współczesnemu rozwojowi idei, mających źródła w pracach Riemanna. Jest to fascynująca książka, która startując z podstawowych pojęć geometrii różniczkowej prowadzi czytelnika poprzez wspaniałe świat analizy globalnej, aż do spektakularnych osiągnięć ostatnich lat, takich jak znaleziony przez Wiles'a dowód wielkiego twierdzenia Fermata. Zainteresowania i działalność naukowa profesora Maurina znacznie wykraczają poza matematykę i fizykę. Od początku lat siedemdziesiątych prowadzi interdyscyplinarne seminarium, którego tematyka - związana początkowo z metodami i znaczeniem nauk przyrodniczych - z czasem obejmowała szersze obszary, takie jak język, symbol, triada człowiek-świat-Bóg, sztuka, religia. Podobnie ewoluowała tematyka wykładów monograficznych profesora Maurina - od czysto matematycznych do takich, których głównym tematem była filozofia i teologia. Matematyka pełni w nich zresztą zawsze ważną rolę jako język bogaty w symbole otwierające znacznie szersze dziedziny rzeczywistości, a także jako przykład życia idei - w nawiązaniu do filozofii starożytnej, w szczególności do Plotyna. Krzysztof Maurin bardzo żywo współpracuje z matematykami, filozofami i teologami zagranicznymi, szczególnie z niemieckiej strefy językowej, w tym z najpoważniejszych uniwersytetów jak: Getynga, Heidelberg, Zurych, Bonn. Wygłosił kilkaset odczytów, cykli wykładów, napisał wiele artykułów, m.in. trzykrotnie wygłaszał odczyty na seminarium „Nauka-Religia-Dzieje” w Castel Gandolfo. Współpracował m.in. z Gesellschaft für Ganzheitsforschung, z Instytutem Maxa Plancka w Starnbergu, kierowanym przez C.F.Weizsäckera oraz z instytutem w Heidelbergu, kierowanym przez znanego filozofa Georga Pichta. Jednym z najważniejszych dzieł Profesora jest stworzenie Katedry Metod Matematycznych Fizyki UW. Pracę tę rozpoczął przed czterdziestu laty wykładami analizy matematycznej dla studentów fizyki. Profesor potrafił pokazać swoją fascynację współczesną matematyką, a także to, iż nowocześniejszy język w prostszy i bardziej elegancki sposób potrafi ujmować podstawowe idee analizy matematycznej. Kolejni asystenci to słuchacze tych wykładów oczarowani bogactwem matematyki ukazywanym przez Profesora. Po latach, w jakiejś mierze za sprawą słuchaczy tych wykładów, pewne

ich cechy, przede wszystkim użycie nowocześniejszego języka, zostały zaadaptowane w licznych ośrodkach akademickich w kraju. Następnie powstały wykłady monograficzne, w tym z ćwiczeniami prowadzonymi przez asystentów. Wykłady te dawały wiedzę i motywację do podejmowania pracy naukowej. Istotną rolę odgrywały też seminaria. Profesor Maurin miał sobie właściwy sposób podchodzenia do kształcenia młodych naukowców. Nigdy nie narzucał tematu, lecz dawał do zreferowania interesującą pracę albo powierzał prowadzenie ćwiczeń do wykładu monograficznego. Z reguły po niewielu próbach uczeń sam wybierał temat swoich badań. W rezultacie powstała szkoła naukowa o bardzo szerokim zakresie tematycznym i pewnym specyficznym stosunku do uprawianej dziedziny. Profesor Maurin wypromował kilkunastu doktorów, z których wielu jest obecnie znanymi w świecie profesorami matematyki i fizyki.

Swoim przykładem Profesor uczył pełnego szacunku stosunku do studentów, odpowiedzialności w pracy dydaktycznej i wychowawczej. Działalność dydaktyczna profesora Maurina i jego szkoły wywarła istotny wpływ na sposób wykładania matematyki na innych uczelniach. Profesor Maurin nie jest osobą zabiegającą o formalne pozycje czy zaszczyty. Trudno jest nawet odnajdywać dane dokumentujące wyniki jego działalności. To za sprawą jego fascynujących wykładów wielu młodych adeptów nauki zostało wciągniętych w przepiękny świat matematycznych pojęć i konstrukcji, które mimo swej abstrakcyjności okazywały się jak najbardziej właściwym narzędziem do opisu zjawisk otaczającego świata. Jego pochwały zachęcały do dalszej pracy i uporczywych poszukiwań. Profesor Krzysztof Maurin jest jedną z najwybitniejszych postaci świata nauki. Dlatego też, Rada Centrum Studiów Zaawansowanych przyznała Panu Profesorowi Krzysztofowi Maurinowi Wyróżnienie Politechniki Warszawskiej *Laus tibi, non tuleris qui vincula mente animoque* – „Chwała Ci za to, że nie pozwoliłeś nałożyć więzów na swój umysł i swego ducha”.